

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ

Γιὰ ἰδὲς τοῦ λόγκου τὸ θεριὸ, τοῦ βράχου τὸ ξεφτέρει,
Γιὰ ἰδὲς τῆς ἄγριας θάλασσας τὸ φοβερὸ δελφίνι *)
Πόσον ὁ Νόμος τῶκλεις στενὰ μέσ' στὸ κλουβὶ του.

Ξαγριωμένο τὸ θεριὸ τινάζει τὰ δεσμά του
Ἀφρίζει ἀπὸ τὴ λύσσα του, κι' ἀφρὸς αἱματωμένος
Βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του, δαγκάει τὰ σίδερά του
Ποῦ μένουνε ἀλύγιστα, καὶ τὰ σκληρά του δόντια
Σ' ἐκεῖνα τρίζουν τρίβονται μὲ λύσσα μὲ μανία.

Σκῶν' ἄγρια τὸ πρόσωπο, τὸ βλέμμα του καρφώνει
Ψηλὰ νὰ ἰδῇ τὸν Οὐρανὸ, ἀλλ' Οὐρανὸ δὲ βλέπει,
Κι' ἀπόκρυφός του στεναγμοὺς ψηλὰ στὴ φυλακὴ του
Ἀντήχησε, λὲς κι' ἦτανε φωνὴ ξαγριωμένου
Πτηνοῦ τῆς νύχτας, τσ' ἐρημιᾶς, τῆς συμφορᾶς, τοῦ τάφου.
Χτυπιέται καὶ ξεσχίζεταί' σὰ λυσσασμένη τίγρι
Καὶ σὰν τὸ φίδι στρίφτεται ἀπάνου στὸ κορμὶ του.
Σκούζει, μουγκρίζει, σέρνεται, νὰ βρῇ τόπο νὰ φύγῃ,
Ἀλλὰ τὰ σίδερα σφιχτὰ, λὲς, τῶχουν καρφωμένα
Τὰ πόδια του ποῦ φεύγανε ἀπὸ μιὰ ράχι σ' ἄλλη.
Αἶμα ξερνάει καὶ χολή, πρώτη φορὰ τὸ δάκρυ
Ἐπρόβαλε στὰ μάτια του, δάκρυ φαρμακωμένο,
Ὡ Λάμπρε, ἂν ἐμάθηνες ἀπὸ παιδι νὰ κλάψῃς
Σ' τοῦ κόσμου τὰ παθήματα, τὸ δάκρυ σου φαρμάκι

*) Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ περιβόητος ληστὴς Λάμπρος, ἦτον οὐχ ἥττον καὶ πειράτης ἐπιτήδειος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤ. ΠΑΤΡΙΚΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Δὲ θάβγαιν' ἀπ' τὰ μάτια σου γιὰ νὰ σὲ φαρμακώσῃ,
 Ἀλλὰ θὰν ἦτον βάλσαμον, γλυκεῖα παρηγορία !

Σ' ἀκούω βαθεῖα στὴ σκοτεινὴ, ποῦ 'βρίσκεσαι κλεισμένος
 Νὰ λὲς « Ἄχ πῶς μὲ 'κλείσανε καὶ ζώντανόν στο μνήμα ».
 Νὰ λὲς μὲ θρήνο, μ' ὀδυρμὸ καὶ μὲ πικρόν πόνο
 « Γιὰ πάντα ἐγὼ τὴν ἔχασα ἄχ τὴν ἐλευθερίά μου »
 Βλέπω τῶχρό σου πρόσωπο πῶς τῶφθαιρεν ὁ πόνος,
 Βλέπω τὸ δάκρυ τὸ πικρὸ πῶς τῶχει αὐλακωμένο
 Σὲ βλέπω, ὦ τρισάθλιε, στὴν ἔρμη φυλακὴ σου
 Πῶς μὲ τὰ χέρια σου ἄγρια καταξεκλᾷς τὰ στήθη
 Κι' ἀπελπισμένα καὶ βαρεῖα στὴ ἄθλια κεφαλὴ σου
 Πέφτουνε καὶ σκληρόκρδα τραβοῦνε τὰ μαλιά σου,
 Ὅπου τὰ ξεριζώνουνε μ' ἀνέκφραστη μανία
 Κι' αἶμα θολὸ, κατάμαυρο τρέχει στο μέτωπό σου.

Σ' ἀκούω βραχνά, 'σὰ μούγκρισμα θεριοῦ ξαγριωμένου
 Νὰ λὲς « ποῦ εἶν τὰ δάση μου ; ποῦ εἶναι τὰ βουνά μου ;
 » Ποῦ εἶν' τὰ κρύα μου νερά ; οἱ δύσβατοί μου λόγχοι ;
 » Οἱ ἀνθισμένοι κάμποι μου ; τὰ χλοερά μου πλάγια ;
 » Τάχασα ! . . . πᾶνε . . . ὦ λευτεριά, ὅλα μὲ σὲ τὰ πῆρες,
 » Μὲ γύμνωσες καὶ μ' ἄφηκες, ὡσὰν τὴν ἔρμη χήρα
 » Νὰ σέρνωμαι κατὰδικος, νὰ 'ντρέπωμαι ποῦ βλέπω
 » Ὡσὰν τοῦ σκλάβου ὀλόγυμνη τὴ λιγερὴ μου μέση
 » Ποῦ τᾶρματά μου φόρεις . . . Μοῦ τᾶδραξαν κι' ἐκεῖνα.
 » Ὅ,τι κι' ἂν εἶχα τᾶδινὰ νὰ τὰ ξαναγοράσω
 » Θὰν ἔδινὰ νὰ τάπερνα τὸ αἶμα τῆς καρδιᾶς μου.

» Ὡ λευτεριά μου σ' ἔχασα, ὦ νὰ μὴν εἶχα δάκρυα
 » Νὰ σ' ἔκλαιγα, γιατί ποτὲ δὲν ἔκλαψα, καὶ τώρα
 » Νοιώθω τὸ δάκρυ πῶρχεται βαθεῖα 'πὸ τὴν καρδιά μου
 » Θολὸ, βαρὺ, φαρμακερὸ, ποῦ καίει τὰ 'σωθηκά μου.

Καὶ μὲ πικρὸ παράπονο καὶ μὲ φωνὴ σθυμένη

» Μ' ἐγέννησ' ἔλεγε, κι' ἐμὲ μᾶνα γλυκεῖα στὸν κόσμον
 » Μ' ἀνάθρεψε μὲ τὸ φιλὶ, μὲ τὸ πικρὸ τὸ δάκρυ
 » Καὶ τώρα, ἄχ ἡ δύστυχη στο μνήμα της κοιμᾶται.
 » Ὡ κάλλιο ποῦ δὲν ἔζησε ἡ ἔρμη νὰ μὲ θάψῃ,
 » Θεέ μου ! τὴν λυπήθηκες, ἄχ ! καὶ γιὰ αὐτὸ τὴν 'πῆρες
 » Γιὰ νὰ μὲ ἰδῇ στὰ σίδερα τὸ μοναχὸ παιδί της
 » Γιατὶ πικρά θὰν ἔλεγε ποῦ κάλλιο πεθαιμένο
 » Νάπεφτ' ἀπὸ τὰ σπλάχνα της στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κόσμου.

» Ἐρρημος, ξένος εἶμ' ἐγὼ στὸν ὠμορφο τὸν κόσμον
 » Ξένος, ὦ φρίκη, κι' ἄνθρωπος γιὰ 'μένα δὲ θὰ κλάψῃ.
 » Ἀλλ' ἓνα δάκρυ καὶ γιὰ 'μὲ πικρότατο θὰ πέσῃ
 Κι' ἂν καὶ οἱ θνητοὶ μ' ἀρνήθηκαν ἐκείνη θὰ μὲ κλάψῃ.
 Ἀγάπη μου γιὰτ' ἔρχεσαι, γιὰ νὰ μὲ τυραννήσῃς ;
 Κι' ὡσὰν νεράϊδα ὠμορφη, μέσα βαθεῖα στο νοῦ μου
 Νὰ μοῦ θυμᾷς τὸν ἔρωτα, νὰ μοῦ θυμᾷς τὴ νεότη ;
 Ποῦ μοῦ σπαράζουν τὴν καρδίαν, δυστυχισμένο πλάσμα ;
 Ψυχὴ μου, ἂν σὲ ἔβλεπα, θὰ σοῦλεγα, θυμᾷσαι . . . ;
 Θυμᾷσαι ἐκείνη τὴ βραδεία . . . θυμᾷσαι τὸ φεγγάρι ;
 Θυμᾷσαι, ἀγάπη μου γλυκεῖα, τὰ λόγια τῆς ἀγάπης ;
 Ἄν τὰ θυμᾷσαι, δύστυχη, δὲ θὰ μ' ἀλησμονήσῃς . . .
 Τὰ λόγια, ἄχ ἐφύγανε, τὰ 'πῆρε ἀνεμοζάλη . . .
 Καὶ τὸ φεγγάρι θὰ νὰ βγῇ, ψηλὰ στὰ κορφοβοῦνια,
 Θὰ μὲ ζητᾷς δὲ θὰ μὲ 'βρῇς, μὰ 'κεῖνο μίαν ἀχτίδα
 Θὰ ρίξῃ ἄχ στο μνήμα μου, μνήμα λησμονημένο ;

Οἱ πεθαιμένοι ἂν βγαίνουνε ἀπὸ τὸ μαῦρο μνήμα
 Καρτέρει με κι' ἐμένανε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ σου
 Γιατὶ γιὰ σέβανε νὰ ἰδῶ θέλω τῆς γῆς τὴν ὄψι,
 Μὴ μ' ἀρνηθῇς, μὴ φοβηθῇς, φῶς μου, τὸ λείψανό μου
 Θυμῆσου ποῦ μ' ἀγάπησες, μὴ μ' ἀναθεματίσῃς.
 Θυμῆσου ποῦ σ' ἀγάπησα κι' ἔλα στὴν ἐρημιὰ μου
 Νὰ 'βρῇς τὸν ἔρμον τάφο μου κι' ἓνα πικρὸ σου δάκρυ
 Νὰ πέσῃ ἄχ ! στο χῶμα μου, δροῦ θὰ μὲ σκεπάξῃ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Γιατί στὸν κόσμο, δύστυχη, δὲν καρτερῶ ἄλλο δάκρυ
Ἄλλο παρὰ τὸ δάκρυ σου, ἄχ μὴ μ' ἀλησμονήσης!

ὦ Συμφορά! ἡ ἐρημιὰ, ἡ θλίψις θὰ μὲ φάνη,
Τὰ σίδερα θὰ λιούσουνε τὸ 'λεύθερό μου πόδι,
Πῶτρεχε κάμπους καὶ βουνὰ, χώραις, χωριά. λειβάδια,
Κι' ὁ κόσμος ἐκαμάρωνε τὰ δλοζανθα μαλιά μου
Τὸ ὡμορφό μου ἀνάστημα κι' αὐτὴ τὴ δύναμή μου
Τοῦ στυέται μεσ' στὰ σίδερα, καὶ βλέπω, δυστυχία μου
Μέσα στὸ νοῦ μου, στὴν καρδιὰ νὰ σκώνεται ἡ ἀγχόνη,
Πελώρια, θεόρατη, κατάμαθρη, ὡς τὸν ἄδη . . . .
Ἄ ναι σὲ βλέπω, δήμιε, ποῦ μ' ἀγριοκυττάξεις
Καὶ στὸ λαιμό μου ἀλαίμαργα μοῦ ρίχτεις τὴ θηλειά μου
Τὸ αἷμα μου σταῖς φλέβαις μου τὸ νοιόθω παγωμένο
Μοῦ πιάνεται ἡ ἀναπνοή, μοῦ φαίνεται ἀπὸ τώρα
Ποῦ πνίγωμαι . . . . ὦ συμφορά! τριγύρω μου, σιμά μου
Βλέπω ἕναν κόσμο δυστυχή . . . . δυστύχευσ' ἀπὸ μένα
ὦ πεθαμένοι φύγετε, ὁ Λάμπρος ζῇ ἀκόμα! . . . .

Κατάμαυρα φαντάσματα τὸν ἔσπρωχναν μὲ βία
Τοῦ φτούσανε τὸ πρόσωπο, τοῦ δείχτανε τὸ αἷμα
Ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ἔχυσε, τοῦ ρίχτανε στὸ στόμα
Αἷμα πηχτὸ νὰ καταπιῇ κι' ἐκεῖνος μεσ' στὸ χῶμα
Τὸ πρόσωπό του ἔκρυβε, κι' ἐφώναζε, ἐλάτε
ὦ δῆμιοι σὰς καρτερῶ μ' ἀτάραχη καρδιά
Ἐλάτε νὰ μὲ σώσετε ἀπὸ τὸν τόσον κόσμο
Ὅπου ἐγὼ δυστύχευσα, κι' ἐκδίκησι γυρεύει

Δὲ φαίνετοῦτε δῆμιος ἀλλ' οὔτε ἡ ἀγχόνη
Ἀλλὰ ὁ Λάμπρος μοναχὸς στὴ σκοτεινὴ φλακὴ του
Ἐβλεπε μαύρη κόλασι ποῦ τὸν ἀκαρτεροῦσε

Σὰν πληγωμένους λέοντας στὴ φυλακὴ του μέσα
Χτυπιόντανε καὶ σὰν ὀχλὸν σερνόντανε στὸ χῶμα

Καὶ ἀντὶς φαρμάκι ἐβγαναν τ' ἀμαρτωλά του χεῖλη
Βλαστίμαις καὶ φοβερισμοὺς καὶ ἄδικαις κατάραις,
Καὶ πάντοτε σφιχτότερα ἐνοιωθε στὸ λαιμό του
Χέρι σκληρὸ ποῦ τῷ σφιγγε τὴ φοβερὴ θηλειά του.
Λιχταρίζ' ὅλη ἡ σάρκα του καὶ τὰ ξεψυχισμένα
Τὰ στήθια του τοῦ φαίνεται ποῦ οἱ ἔρμοι πεθαμένοι
Τοῦ πάτηγαν θυμώντας του τὰ κακουργήματά του.
Θεέ μου! ἐψυθύρισαν τ' ἀμαρτωλά του χεῖλη
Εἶναι κι' ἐδὼ ἡ κόλασις τὴ νοιόθω στὴν καρδιά μου
Τὴν νοιόθω, Θεέ μου, στὴν ψυχὴ ὅπου μὲ κατακαίει.

Θυμήθηκε ποῦ τῷ μείνει ἕνα μικρὸ λεπίδι.
Ποῦ τῷ κρυψε κατὰ σαρκα, κι' ὅπου καλαῖς ἡμέραις
Μ' ἐκεῖνο στὰ λημέρια του ἔκοβε τὸ ψωμί του,
Τ' ἄδραξε καὶ τὸ κύτταξε στυλὰ στυλὰ πολλὴ ὥρα
Κι' ἕνας πικρὸς χαμόγελος τοῦ φάνηκε στὸ στόμα
Θυμήθηκε καλὸν καιρὸν στὰ κλέφτικα 'λημέρια,
Πάλε τὸ ματακύταξε, τοῦ θόλωσε τὸ μάτι
Συγνέφιασε τὸ μέτωπο, ἐσπάραξ' ἡ καρδιά του,
Φαρμακωμένο δάκρυ του ἔπεσε στὸ λεπίδι.
Ἐτρέμανε τὰ χέρια του ποῦ λὲς καὶ νὰ βαστοῦσαν
Φωτιὰ, ἀστραπὴ, καὶ τρεῖς φοραὶς μὲ τρομασμένο χέρι
Τὸ ζύγωσε στὰ στήθια του καὶ τῷ σπρωχνε μὲ βία
Ἡ δειλιασμένη του καρδιὰ ποῦ ἔλπιζε νὰ ζήσει,
Καὶ πάλαι ἀπελπίστηκε καὶ πάλαι στὸ λαιμό του
Τὸ ζύγωσε . . . . ἀνατρίχιασε, καὶ ὅλος ὁ ἔρμος κόσμος
Μὲ μιὰ φωνὴ τοῦ φώναζε, Ληστὴ! Κακοῦργε! Κλέφτη!
Θὰ νὰ σὲ σφάζῃ, ὦ δειλὲ, ἐκεῖνο τὸ μαχαίρι
Πῶκοβες ὄχι τὸ ψωμί τοῦ κόπου σου στὸν κόσμο
Ἀλλὰ ἐκεῖνο πῶκοβες πάντα ψωμί κλεμμένο!
Στὴν ὕβρι ἐκεῖνη ἐμούγκρισε ἀπὸ τὴ γῆ πετιέται
Ἐχτριωμένος σὰ θεριδ, μὲ τὰ μαλιά σκωμένα
Καὶ μὲ τὰ μάτια δλάνυχτα, σὰν κ' ἐπιθοβολοῦσαν,
Ἐσφίξε μὲς τὸ χέρι του τὸ φοβερὸ λεπίδι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

3 0 1 3 T A B O X A I

Y O I X I P T A P . Π Η Τ Ο Λ Λ Υ Σ

Τῆς Περὶ 2^{ης}
Σοφίας καὶ τὰς ὁμοίας
ἀποφ. καὶ τὰς ὁμοίας

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**